

Ære at forelægge, er Forslag til Lov om Voldgiftsavgørelse af Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr. Det har ofte været paatalt her i Tinget, at naar der opstaar Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr, vare disse Tvistigheder overmaade længe, og at de baade derved og ved, at der maa betales for Kost og Leje for de paagældende Dyr, blive saa overordentlig bekostelige, saa at de blive til stor Skade og Afbræk for mange Mennesker. Derfor gaar Lovforslaget ud paa at indføre faste Voldgiftsmænd, udnævnte af de forskellige kommunale Raad, som skulde være bemyndigede til paa den Maade, som nærmere af Lovforslaget bestemmes, at afgøre saadanne Tvistigheder med samme Virkning, som om de vare afgjorte ved Dom, for saa vidt Voldgift er vedtagen ved den paagældende Handel.

Jeg skal hermed anbefale disse to Lovforslag til det høje Ting.

Formanden: Eksemplarer af de fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Jeg skal saa altsaa udsætte Mødet til i Aften Kl: 8.

Mødet udsat Kl. 4⁵.

Mødet genoptoges Kl. 8.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds har Ordet.

Birck: Jeg frafalder Ordet.

Fogtmann: Da vi i Gaar sendte Forslaget om Løjtnantslønningerne her fra til Landstinget, kunde jeg uden at tillægge mig nogen som helst Spaadoms-gave forudsætte, at nu var denne Sag i sin Realitet færdig, dette Forslag var efter hele Landstingets Anskuelse en saadan Lækkerbidsken, at Landstinget indtil for henvend et Aar siden neppe havde ventet sig nogen Sinde at faa et saadant Tilbud, i alt Fald ikke før vi en Gang stod overfor en sammenhængende Ordning af vort Forsvarsvæsen, som havde vundet Tilslutning i de forskellige Partier. Saadan forholder det

sig desværre ikke med det Forslag, vi nu ere i Færd med at sende fra os. Lægger man Mærke til den Stilling, Højres Medlemmer her i Salen have taget til det, kunde man fristes til at tænke, at det kunde have mørke Udsigter paa sin fremtidige Vej. Uagtet Højre her i Salen ganske vist jævnlig indtager en ikke meget udpræget Stilling i Højres Ledelse paa Grund af dets Afmagt til at præge Sagerne, er det dog naturligt, at det maa have en vis Føling med det andet Ting, hvor dets Anskuelse hovedsagelig ere repræsenterede. Og man er derfor berettiget til at slutte fra den Stilling, som Højre her i Salen tager til en Sag, til hvad den vedkommende Sag kan vente, naar den kommer op ovenover os. Skulde man altsaa slutte fra de Udtalelser, som særlig i Eftermiddags ere faldne fra de ærede Medlemmer for Frederiksberg (Elinger) og fra Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), turde man kun spaa dette Forslag ret vanskelige Kaar paa dets videre Vej. Jeg vil nu haabe, at det ikke skal komme til at gaa saa ilde, som jeg næsten kunde sige, det tegner til.

Ganske vist er der blevet sagt — det blev særlig fremhævet af det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds —, at det Flertal, som bar dette Forslag frem, ikke havde nogen naturlig Styrke i sig, idet det kunde betegnes som et Slags sammenskrabet Flertal, der med forskellige Anskuelse kun havde fundet hinanden i en vis Form for Tilslutning til denne Sag. Delvis har han Ret, idet det ikke er et saadan kompakt Flertal, der her staar, som vi ellers kende ved lignende Sager. Det er et Kompromis-Flertal, men det forhold sig dog saaledes med dette Flertal, til hvis Uensartethed jeg vel tillige med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) har givet mest Anledning, at vi alle indenfor dette ere enige om at sige: Nu er denne Sag kommen i god Gænge, og nu bør vi alle lægge den størst mulige Kraft paa, at den ogsaa kan finde sin Løsning, nu er Tiden ikke længere til at opholde sig ved de Betæneligheder, man har haft paa Vejen til det Stadium, hvortil man nu er kommen, men nu er Tiden til at sige: Alle sande Venner af at finde en forsvarlig Løsning og en nogenlunde hurtig Løsning af denne Sag maa nu forene sig om at lægge Kræfter til, at det Arbejde, som hidtil er gjort, ikke skal være spildt, men at tværtimod denne Sag nu kan bringes til en endelig Afgørelse saa hurtigt som muligt — og det